

Skole.	Trinn.	Elevnummer.	Kjønn.		Det første språket du lærte.	
	7	a649	Jente	Gutt	Norsk	Annet

Presentasjonstekst

Skattejakten

Bestefaren min fortalte meg og Ludvig om en gammel skatt en gang for tjue år siden. Da satt vi i huset mitt rett ved den varme peisen. Jeg husker det som om det var igår. "Ingen vet hva som er inni den skatten. Jeg vet hvor den ligger da", sa bestefar til oss. Jeg og Ludvig syns det var veldig spennende å høre om dette. Helt plutselig tok han frem et ark. Arket var brunt, så veldig gammelt ut og det var noen kutt rundt det. Jeg skjønnte ikke hva det kunne være. "Dette er et kart som viser dere hvor skatten er gjemt. Der det er et kryss er stedet skatten er", sa bestefar til oss. "Den eneste konflikten er at jeg ikke får lov av mamma å dra på denne reisen", sa jeg til Ludvig. "Det er en todagers gåtur bort til skatten. Så hvis dere skal dra på denne skattejakten må dere pakke varme lær og tepper. Dere må jo ikke bli forkjølet", sa bestefar til oss. Før vi visste ordet av det var klokken blitt så mye at det var tid for å legge seg. "Vi får tenke på saken om vi skal dra eller ikke på den skattejakten", sa jeg til Ludvig. Han hadde jo ikke så langt å gå før han var hjemme. Han bodde bare rett over gaten. Jeg pusset tennene mine og la meg.

Neste morgen våknet jeg opp på daggry. Jeg var så spent angående denne skattejakten. Det første jeg gjorde da jeg sto opp var å ringe Ludvig. Han var like spent angående dette som jeg var. "Kom bort til meg så fort du har kledd på deg og spist frokost", sa jeg til Ludvig med en glad tone. Da han kom til meg, gikk vi opp til rommet mitt. Vi satte oss på sengen min, som var litt vanskelig fordi jeg hadde så mye rot der. Vi startet å diskutere om vi skulle dra på turen, eller ikke. Vi kom fram til at vi skal dra på turen. "Vi må jo bare ta med oss varme klær, så går det helt fint", sa Ludvig. Jeg var helt enig med han. Vi begynte å pakke sekkene våre. Jeg tok fram en gammel grønn militær sekk fra skapet mitt, og begynte å pakke. Jeg tok med to store vannflasker, og ti brødsiver. "Er det noe annet jeg må ha med meg? Jeg har på meg ullundertøy nå, så det må jeg ikke pakke.", sa jeg til Ludvig. "Du må ta med deg en sovepose", svarte han. Jeg gikk og hentet en sovepose. Den var eldre enn meg. Den var sikkert femten år gammel. Jeg fikk akkurat plass til den i sekken. "Jeg må også spare litt plass i sekken for skattekisten", sa jeg til Ludvig. "Nå som jeg er ferdig, kan vi dra til deg", sa jeg til Ludvig. Når vi kom til han innså vi at vi måtte skynde oss. Etter ti minutter var vi ute og startet turen vår. Vi måtte gå i cirka 20 minutter før vi kom ut til skogen. Nå var klokken blitt 2, så vi begynte å gå fort. "Denne stien har mange steiner", sa Ludvig. Fordi jeg så på han glemte jeg å se ned og falt. Det gjorde kjempe vondt. "Vi får ta det litt med ro nå", sa Ludvig. Det kom også en mann ut av det blå og spurte om det gikk bra med meg. "Det går fint, men

takk for at du spurte”, svarte jeg. Etter at han hadde gått sa jeg til Ludvig at det var en veldig høflig mann. Tiden var blitt så mye nå at det var maks en time til vi måtte spise og legge oss. Så vi gikk til vi fant det perfekte stoppestedet. Etter ti minutter hadde vi funnet det. ”Det stedet vi har funnet er jo helt perfekt. Det er flat snø her, og ikke noe is. Der var vi heldige med å finne dette før noen andre fant det”, sa jeg. Vi la ut soveposene våre, og satte oss på de. Mens vi spiste, pratet vi om at vi gledet oss veldig til å finne skatten. ”Det er veldig kalt ute. Vi står opp ved daggry for å komme dit så fort som mulig”, Sa Ludvig ut av det blå til meg.

Da vi sto opp, så vi den samme mannen som i går sove noen meter unna oss. ”Det er sikkert bare tilfeldig”, hvisket jeg til Ludvig. Jeg tror vi begge syns det var litt rart at han la seg ned rett ved siden av oss. Vi løp litt for å prøve å løpe vekk fra han. Vi må åpenbart ikke ha ristet han av oss. Vi så han gjemme seg bak et tre. Det så ut som om han prøvde å spionere på oss. ”Kanskje han også leter etter skatten”, sa Ludvig forbløffet til meg. Nå var det ikke langt igjen. Etter førti minutter så vi på kartet. Kartet viste at skatten var rett under oss. Da vi skulle hente spader til å grave med, merket vi at vi hadde glemt de. ”Vi får vel bare grave med hendene våre”, sa jeg trist til Ludvig. Heldigvis var det ikke så hard snø. Det var veldig lett å grave. Etter å ha gravd i det som føltes ut som en time, fant vi skatten. Den var gullfarget med et rart mønster på. Det så ut som en drage. Det var også to håndtak på den. ”Du tar håndtaket på høyre side, så tar jeg på det på venstre”, sa Ludvig spent til meg. Etter at vi hadde tatt den opp bestemte vi oss for å ikke åpne den opp før vi var hjemme igjen. Etter å ha gått i en dag, fant vi ett sted å sove.

Neste morgen da vi våknet opp så vi at skattekisten var borte. ”Det er helt sikkert han mannen du syns var så høflig”, sa Ludvig med en sur stemme til meg. ”Hele denne turen er bare sløst bort på ingenting. Vi får vel bare dra hjem igjen. Det er ikke noe vi kan gjøre med det nå.” sa jeg til han. Da vi kom hjem, så vi at det lå en skattekiste rett ved siden av et hus. Det var ett gammelt, rødt hus. Jeg trodde ikke at noen bodde der. Vi banket på der og spurte hvor han som bodde der hadde fått den fra. ”Jeg fant den mens jeg var på tur denne helgen”, sa han til oss. Vi sa til han at den var prikk lik den vi fant denne helgen, men han ville ikke innrømme at han hadde stjålet den fra oss. Uansett hva vi sa nektet han det, så vi kom med en løsning. Det var at vi skulle få halve skatten, og han den andre halvdelen. Det var han enig med oss i. Han ga oss halvparten, som vi satte i sekkene våre. Det var en hel haug med smykker i gull. De var vakre. ”De må være flere hundre år gamle”, sa jeg i full glede. Jeg tok med meg halvparten av det, og Ludvig tok resten. Da jeg kom hjem var mamma kjempe glad for at jeg kom hjem like hel. Hun trodde jeg hadde blitt kidnappet. Hun brydde seg ikke om at jeg hadde dratt uten lov på skattejakten.

Nå er dagen slutt og alle er glade. "Det er mye bedre å komme til en enighet, enn å være uvenner med noen. Spesielt hvis de er naboen din", sa jeg til Ludvig. Han var helt enig. Nå gikk vi alle å la oss med et stort smil i fjeset.

